En mirakuløs redning

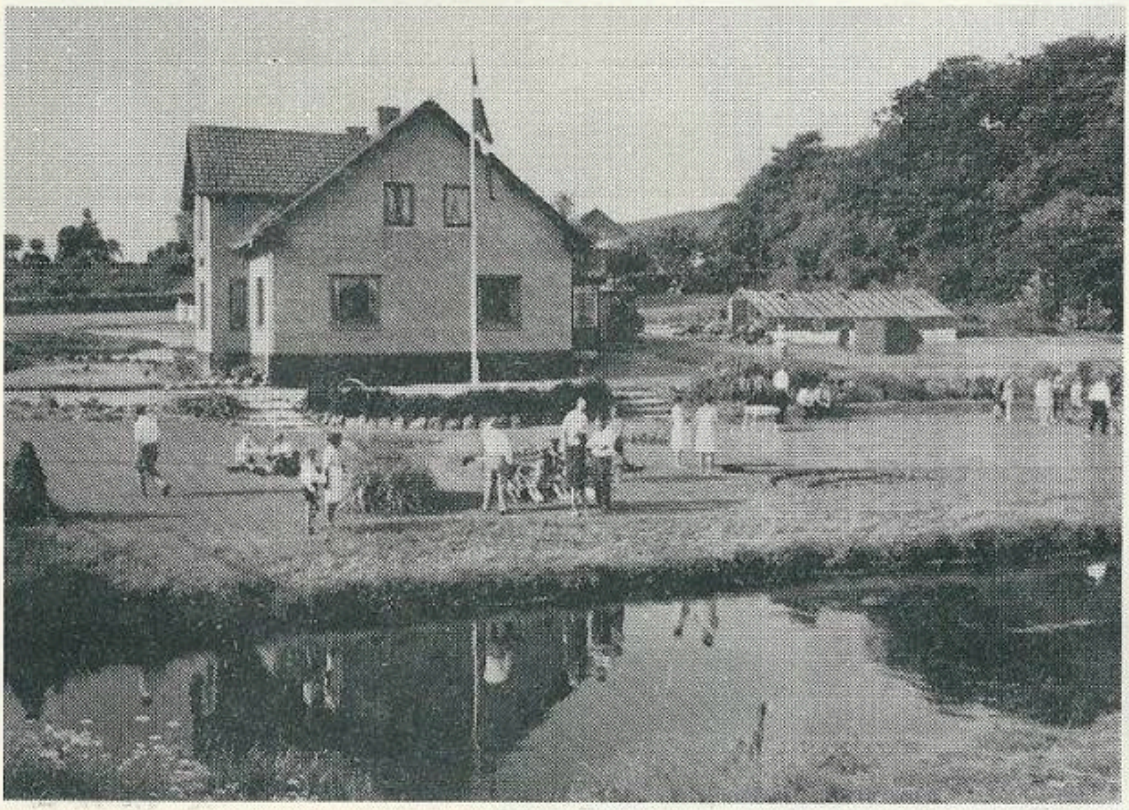
af Alfred Lykke Christensen

"Aalykke" 1933.

Fra Gørding Avis den 18. februar 1987.

En mirakuløs redning

Når jeg tænker lidt tilbage
på de forunderlige, skønne barndomsdage,
er der specielle begivenheder, der særlig trænger sig på,
begivenheder hvis dybde det er svært at forstå.
Men alt sammen vidner det om Guds omsorg og kærlighed.-
Stedet hvor vi legede såvel vinter som sommer,livet var herligt, hvad så end der kommer.-
Dog det jeg nu vil berette var meget specielt,
læs det igennem, bedøm og tænk så sel'.

Som tidligere omtalt var vi en stor børneflok, der voksede op i vort skønne barndomshjem 'Aalykke'. De pragtfulde omgivelser ved den rislende å, der snor sig gennem de frodige enge, var til stor glæde og adspredelse for os alle, fra vi var ganske små. I almindelighed var der ikke særlig stor fare ved at færdes langs åens bred. Vandet var som regel ikke ret dybt. Kun herligt at bade eller soppe i om sommeren, hvad vi da også meget ofte gjorde.-

Denne tidlige forårsdag i 1933 var vandstanden i åen imidlertid meget høj, så vandet sikkert nåede havens gange. Søster Solveig (dengang kaldet Sysser) var på dette tidspunkt 3 år, og min bror Anker 5 år.

Som så ofte før legede de i haven, men åen havde nu en dragende magt. Hvad det var Solveig ville have fat i, som flød forbi i vandet, ved jeg ikke bestemt, men pludselig falder hun i det dybe vand og en meget stærk strøm førte hende snart ind under broen. Videre frem blev lillesøster kastet rundt af de hvirvlende vandstrømme. Anker observerede det dog ret hurtigt, men hvad kunne en femårig dreng udrette? Råbe og håbe.-

Min far (dengang mest kaldt købmand Christensen) havde kort forinden startet sin varevogn. Han skulle som sædvanlig ud at sælge varer. Far var nået hen til smeden. En indre stemme fik ham til at vende om. Der var vist noget, han mente at have glemt. Næppe var far kommet ud af bilen, før han hører en drengestemmes fortvivlede råb: 'Sysser drowner, Sysser drowner!'

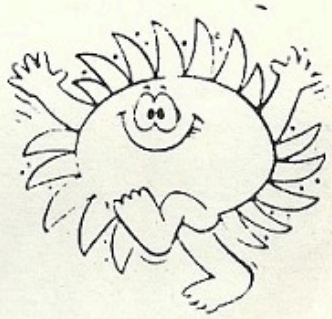
Anker råbte og råbte. Ville hjælpen mon komme, ville nogen høre hans græ dende råben? I en utrolig fart løb far ned til åen. Hvor var mon Sysser? Lige før åens skarpe sving ser far sin lille pige hvirvle rundt med en lille rød skovl i den ene hånd. Med

alt tøjet på kastede far sig i det iskolde vand, svømmede eller flød med strømmen. Snart får far fat i den meget forkomne Sysser. Kravler i land, løber hjem til 'Aalykke', og skynder sig ind i den lune stue. Lillesøster bliver omgående lagt i seng, og er snart frisk igen.

Men hvilken forskrækkelse. Heldigvis vidste mor ikke straks, hvor dramatisk denne episode egentlig var. Først lidt senere.

Var det ikke et tegn på Gud den almægtiges forunderlige indgriben? Var det en 'tilfældighed', at far kom i det rette og sidste øjeblik? Få sekunder efter, og Sysser var druknet. Tilfældighed? Nej, og atter nej!

Alle følte vi vist, både dengang og nu, at der er ikke noget, der er 'tilfæ ldighed'. Det var simpelthen, i lighed med 'Mareridtet i kirketårnet', et sandt Guds under. Guds omsorg for det enkelte menneske. Lille eller stor. Jesus siger: 'Der falder ikke en spurv til jorden, uden at Gud er med i det'. Som vor jordiske far frelste sin lille pige, sådan vil vor himmelske far frelse enhver, som tror. Både dig og mig.

Lad os af ALT, hvad der sker, tage ved lære,
lad os takke Gud for alle vore kære.
Lær os oh Herre, at leve dig til behag,
lær os at søge din hjælp fra dag til dag.
Så vil Du beskærme os, hvad end der sker.
I troen på dig, vi frygter ej mer'.
Gud herren selv er sol og skjold, når blot vi giver os
HAM i vold.

Alfred Lykke Christensen.

